

AİLE GEÇİMSİZLİĞİ OLANLAR VE BOŞANMAYA KARAR VEREN AİLELER OKUSUN

Sahabelerden biri gelir, Peygamberimize sorar:

— Ya Resûlullah, bana cennete gidecek bir amel söyler misin?

Peygamberimiz sorar:

— Evli misin, bekâr mısın?

Sahabe:

— Bekârım Ya Resûlullah.

Peygamberimiz:

— O halde git, önce git evlen dinini tamamla ki cennete giresin.

Yine başka bir zaman sanki sözleşmişçesine Hifa adlı bir sahabe kadın da aynı soruyu sorar:

Peygamberimiz:

— Evli misin, bekâr mısın?

Sahabe kadın

— Bekârım Ya Resûlullah.

Peygamberimizin cevap yine aynıdır.

— Git önce evlen dinini tamamla ki cennete giresin

Peygamberimizin cevaplarından anlıyoruz ki evlilik günahlara karşı büyük bir kalkandır. Başka bir buyrukta da “Dünyanın cenneti huzurlu bir aile yuvası, dünyanın cehennemi de huzursuz bir aile yuvasıdır.” denilmektedir.

Zaman zaman Türk çocuklarının dinî eğitimleri için Almanya’ya çağrılıyorum. Orada derse gelen öğrencilerden birine okuması için baba ile ilgili bir şiir verdim.

Çocuk:

- Hocam ben bu şiiri okumam, dedi.
- Neden? Dedim.
- Ben babamı sevmiyorum, diye cevapladı.

Sonra öğrendim ki anne baba boşanmışlar. Babası başka bir hanımla evlenmiş. Çocuk babasından nefret eder hale gelmiş.

Huzur-u İlahiden insan yüzünden kovulan şeytan, Âdem (A.S.)’a ve onun nesline düşmandır. Şeytanın sermayesi kin, nefret, hiddet ve hasetlik olup gurur ve kibirle gözü kör eder. Birinci düşmanı insan olan şeytan, insanı kıyamete kadar yoldan çıkarma ve sapıtma yemini etmiştir.

Bir gün büyük şeytan, üç küçük şeytan vekilini dünyanın dört bir yanına insanları günah işletmek üzere dağıtır. Onların zafer sevinciyle dönmelerini dört gözle bekler. Şeytanın vekilleri döndüklerinde yaptıklarını tek tek anlatmaya başlarlar.

Birincisi çirkin bir gülümsemeye “Efendim, iki adamı birbirine düşürüp kavga çıkardım. Birbirleriyle öldürüncesine kavga ettiler. Kavga esnasında dillerine ne geldiyse söylediler. Oysa tartıştıkları konunun hiçbir önemi yoktu. Birbirlerinin canını yaktılar. Biri

hastaneye düştü, diğeri de hapishaneye. Artık onlar ölünceye kadar birbirleriyle dost olmazlar. Gördüm ki insanlar kavgayı çok seviyorlar, ben bu işe devam etmek istiyorum. Üstelik seyretmesi de çok zevkli oluyor.” der.

Büyük şeytan, anlatılanları donuk bir ifadeyle dinler. Ama anlatan kadar zevk duymaz.

İkincisi söz alıp “Efendim, ben de insanları içki ve kumar yoluyla ifsat edip aralarını bozdum. İçki içirip aralarında kavgı çıkardım. Biri hastaneye gitti, diğeri ceza evine, öbürü de mezara gitti.” der ve şeytanın yüzüne umutla bakar.

Şeytan yüzünü buruşturur ve “Hiç biriniz dişe dokunur bir şey yapmamışsınız.” diye avenesini azarlar.

Sıra üçüncüsüne gelir, arkadaşlarının yaptığı karşısında kendisinin yaptığı çok hafif kalır. Umutsuzca ve utanarak “Efendim, ben bir adamla eşinin arasını açtım ve onları birbirine düşürdüm. Onları birbirinden ayırdım.” der. Çünkü ona göre yaptığı bu iş arkadaşlarının yaptığı yanında küçük bir hadise idi. Duydukları karşısında şeytanın gözleri zafer sarhoşluğuyla parlar. Tahtından ayağa kalkar, bu vekilini kucaklar. “Gerçekten çok büyük bir iş başarmışsın.” diyerek bu vekilini tebrik eder. Diđer vekiller homurdanarak “Ama efendim, bizler ondan daha büyük işler yapmışken bizi tebrik etmedin. Oysa bir adamın eşinden ayrılması basit bir olaydır.” derler. Şeytan, kendinden emin bir şekilde “Sizin aklınız ermez!” der. O çirkin gülümsemesiyle sözlerine devam eder. “Bu kurnaz vekilim, bana toplumun ve insanlığın kalbini getirdi. Aile, toplumun kalbidir, direğidir. Bu direk yıkılırsa toplum da parçalanır. Aileler parçalanırsa toplum diye bir şey kalmaz, kargaşa çıkar, kavgalar uzar da uzar. Çocuklar ortada kalır, sağlıklı büyüyemezler. Hepinizin yaptığını bu vekilim tek başına yaptı. O, bir adamı eşinden ayırdı.” diyerek korkunç bir kahkaha atar. O sözü tekrar söyler: “O, bir adamı eşinden ayırdı.”

Vekil şeytan, bu övücü ve onurlandırıcı sözler karşısında vahşi bir zafer çığığı atarak “Devam edeceğim, aileleri parçalayacağım. Kıyamete kadar hepsini saptıracağım.” der.

Evet, bugün dinimizi, milliyetimizi, kültürümüzü, gelenek ve göreneklerimizi tam hakkıyla yaşamının ve yaşatmanın yeri ailedir. Sağlıklı toplumlar, sağlıklı ailelerle oluşur. Sosyologlara göre de sağlıklı bir aile piramide benzer. Bu piramidin altını çocuklar, orta kısmını gençler, daralan üst kısmını da yaşlılar oluşturursa böyle toplumlar sağlıklı toplum yapısıdır. Şayet bu piramidin tersi bir durum söz konusu olursa yani yukarı kısmını çocuklar, orta kısmına doğru olan yeri gençler ve alta doğru geniş yeri de yaşlılar oluştursa sağlıklı bir toplum oluşur. Tıpkı bugünkü Avrupa'nın durumu gibi. Çok şükür Türk milleti olarak bizim en sağlam yapımız ailedir. Son zamanlarda ekranlarda sürekli olarak parçalanmış ve kötü aile örnekleriyle toplumumuzun en sağlam yapısını bombardımana tutmaktadırlar. Aileler, kendilerini ve çocuklarını bu tür kötü örnekler seyretmekten korumalıdırlar. Gözün gördüğüne zamanla gönül de alışır.

Toplumda görülen ve ekranlarda seyredilen olayların yanlışlığı çocuklara izah edilmelidir. Hanımını aldatan erkeklerin, kocasını aldatan kadınların sanki bir kahraman edasıyla ekranlara getirilmeleri maalesef çok, ama çok yanlış görüntülerdir. Etrafınıza bir bakın bakalım! Mahallemizde, apartmanımızda, çevremizdeki mahalle veya sokaklarda kaç ailede bu tür yanlışlıklar yaşanıyor? Ekranlara getirilen örnekler deve de tüy mesabesindedir. Ama nedense bu tür yanlış örnekler sürekli olarak ekranlara taşınmak suretiyle toplumda bu

gibi kötülere ve kötü örneklere yer açılmak isteniyor. “Namus, insanın beynindedir.” gibi laflarla değer yargıları aşındırılarak bizi de Avrupa’nın aile yaşantısına uyarlamak, hatta onlara dönüştürmek istiyorlar.

Aslında şu anda Avrupa’nın bize en çok imrendiği konu, aile yapımızdır. Aile hayatımız, aile bağlarımız, onlar için imrenilecek değerler olarak görülüyor. Bunu Almanya’daki Alman dostlarımdan dinledim. Avrupa’da yaşlılar, yaşlanan veya hastaneye düşen anne babalar aranıp sorulmuyor. Yalnızlıklarıyla baş başa bırakılıyor. Oysa bizim vatandaşlarımızdan hastaneye düşen bir kişinin arkadaşları, komşuları ve akrabaları tarafından ziyaret edilişi Almanların gıpta ile izlediği bir durumdur. Bu hasta ziyaretinin kaynağı ise dinî öğretilerimizdir. Çünkü bizim dinimizde hasta ziyareti, Allah rızası için yapılır. Peygamberimizin hadislerinde sık sık anlatılır. Kul ahirete gittiğinde Cenab-ı Hak soracak: “Kulum, benim için ne yaptın?” Kul cevaben “Allah’ım senin için namaz kıldım, oruç tuttum, hacca gittim, zekât verdim, Senin adını andım.” diye amellerini sayacak. Cenab-ı Hak ise “Bunların hepsi de kulluğunun gereğidir. Ancak sen benim için ne yaptın?” diye sorduğunda kul “Ne yapmam gerekirdi Ya Rab!” dediğinde Cenab-ı Hak “Benim için bir hasta ziyaret ettin mi?” buyuracak. İşte bu gün bizim aile yapımızın temelini dinî öğretilerimiz oluşturmaktadır. Hasta ziyareti, anne – baba hakkı, çocuk sevgisi, iffet anlayışımızın temelini dini öğretilerimiz oluşturmaktadır. Avrupa’da ise bu değerler maalesef olabildiğince erozyona uğramıştır.

Yakın dostum olan Dr.Riederer, Mr.Gibs ve tanıdığım Alman öğretmenlerin hiç birinin çocuğu yok. Çocuğu olanlar ise tek tük. Bu arada öğretmenlerden nikâhsız yaşayanlara da rastladım. “Neden çocuğunuz yok?” diye sordum. Verdikleri cevap, “Onun bakımını ve külfetini göze alamadık.” oldu. Ama evlerine misafir olduğumda evin içinde kocaman bir köpekle kedinin en güzel şekilde bakıldığını gördüm.

Almanya’daki bir ilin Geçlik Merkezi Müdürü olan S. kırk yaşlarında ve çok iyi bir dostluk kurduğum kişilerdendir. S. çifti, bir gün beni evlerine misafir ettiler. Bir dostluk belirtisi olarak her ikisi de kartvizitlerini verdiler. Kartvizitlere baktım, soy isimleri farklıydı.

Sormadan edemedim.

— Kartvizitlerinizdeki soy isim farklılığı dikkatimi çekti, dedim.

Onlar:

— Biz resmi nikâh yapmadık, arkadaş olarak yaşıyoruz, dediler.

Ben de:

— Pekâlâ, çocuklar kimin? Dedim.

Onlar:

— Bizim, dediler.

Ben meraklı sorularıma devam ettim.

— Pekâlâ, çocukları nasıl kayıt yaptırıyorsunuz, kimin üzerine kayıt oluyor? Dedim.

Alman çift:

— Almanya’da çocukların kaydı konusunda bir problem olmuyor, dediler.

Ben dayanamadım:

— Madem birlikte yaşıyorsunuz, böyle yaşamak yerine nikâhlanarak beraber yaşasanız olmaz mı? Dedim.

Onların cevabı daha ilginç oldu:

— Belki zaman gelir o benden, ben ondan bıkebiliriz. Belki başkalarına gönül verebiliriz. Ayrılıp birleşmek zor olmasın, diye cevap verdiler.

Böyle bir anlayışın olduğu toplumda ailenin ne olduğunu ve ne olmadığını takdirlerinize sunuyorum.

Bu çarpık aile hayatı sonucunda maalesef çok çirkin ve çarpık yaşantılar ortaya çıkmış.

Burada anlatacağım olayla Avrupa'daki aile yapısının ne durumda olduğunu gözler önüne sermek istiyorum. Bu ve benzeri olaylar bizim gözümüzü açsın ki hem biz hem çocuklarımız bu tür sıkıntıları yaşamassın.

Almanya'da görev yaptığım Bielefeld şehrinde bir veli toplantısı düzenlenmişti. Ben de buradaki Türk çocuklarının okullardaki durumlarını izlemek üzere bu toplantıya katıldım. Toplantı, il çapında yapılıyordu. Toplantıya Belediye Başkanı, Milli Eğitim Müdürü, okul müdürleri, öğrenci velileri, öğretmenler ve Almanya'da yaşayan yabancılar: Türk, İspanyol, İtalyan, Yunan öğrenci velilerinin temsilcileri katıldı. Geniş çaplı bir toplantı yapıldı.

Toplantıda önce Alman Emniyet Müdürlüğünden iki yetkili konuştu.

Birinci yetkili, "Gençleri zararlı alışkanlıklardan nasıl koruyabiliriz?" konusunda bilgiler verdi. Anlattığı şeyler, bizim ülkemizdekilerle aynıydı. Bizim de Türkiye'deki okullarımızda anlattıklarımızla benzerlikler gösteriyordu. Benim zaman zaman öğrencilere anlattığım konuların aynısını, aynı kelimelerle ifade etti. "Demek ki her ülkenin gençlerinin eğilimi, alışkanlıkları ve gençlere yaklaşma dili dünyanın her yerinde aynı." dedim.

İkinci yetkilinin konuşma konusu ise "Almanya'da Çocuklara Yapılan Cinsel Taciz" idi. Yetkili, Almanya'daki çocuklara yapılan cinsel taciz konusunu anlatırken beynim allak bullak oldu. "Olamaz böyle bir şey!" diyerek isyan etmek istedim. Toplantı sonunda Alman Emniyeti, bu konuları içeren bir kitapçık dağıttı. Bu kitapçık Almanca, Türkçe, İspanyolca, İtalyanca ve Yunanca bastırılmış olup gelen bütün velilere dağıtıldı.

Almanya'daki çocuklara yapılan cinsel tacizin neler olduğunu Alman Emniyet Müdürlüğünün raporundan vermek istiyorum. Bu ifadeler, toplantı sonunda bizlere dağıtılan kitapçıktan aktarmadır. Bu kitapçıktaki bilgiler, raporlar, değerlendirmeler ve kitapçığın basımı tamamen Alman Emniyet Müdürlüğünün araştırmaları ile oluşturulmuştur.

Alman Emniyet Müdürlüğünün raporunu hep beraber okuyalım:

Kitapçığın ismi "**Nereye Gidiyoruz?**"

Yirmi altıncı sayfa, başlık; "**Çocukların Seksüel Kötü Muameleyle Maruz Kalmaları**"

"Seksüel tecavüz olaylarında hiç bir zaman çocukların suçluluk payı bulunmamaktadır.

Suçlular, yakın sosyal çevrede seksüel anlamda şiddetin suçluları, genellikle erkekler olmaktadır. Bunlar aile dışından değil, genelde çocuğun tanıdığı ve güven duyduğu yakın

aile bireylerinden oluşmaktadır. Mesela, bir aile dostu, babanın bir iş arkadaşı, ama aynı zamanda öğretmen veya eğitmen...

Suçlu aileden biri de olabiliyor: baba, üvey baba, annenin erkek arkadaşı, büyükbaba, dede, amca ya da büyük ağabey, üvey kardeş...

Bu suçlular genellikle psikolojik olarak çocuğun sevgisini, bağlılığını ve güvenini kullanarak sadece kendi seksüel ihtiyaçlarını gidermekle kalmıyorlar, aynı zamanda itaat altına alma ve güçlerini ispat etme gibi isteklerini de gidermiş oluyorlar.

Olayların pek azında “Bir kereye mahsus bir kaçamak!” anlayışı yatıyor. Ancak görülen o ki seksüel tecavüzlere uzun süre devam edilmektedir.

Suçlu genellikle çok yönlü planlarla çocuğa yaklaşma planları yapmaktadır. Sürekli olarak yaptıklarına bir bahane bulur.

Bunlar neler olabilir? Suçlu, yaptığı hareketin farkındadır. Çocuklar, bu tecavüzün önemini kavrayabilecek veya anlayabilecek durumda olmadıklarından ve tahmin edemediklerinden mesuliyetleri yoktur. Bundan dolayı çocukların hiçbir zaman seksüel tecavüzlerde suçluluk payı bulunmamaktadır.”

Görüldüğü gibi Almanya’da çocuklara cinsel taciz, aile dışından değil, aile içinden kaynaklanmaktadır. Önceleri gurbetçi kardeşlerimizin bu konuda daha çirkin şeyler anlattıklarında şahsen bu anlatılanları bir abartı olarak kabul ediyordum. Ama ne zaman bu toplantıya katıldım, Alman Emniyet yetkililerinin anlattıklarını duydum, sundukları belgeleri inceledim, işte o zaman Almanya’daki işçi kardeşlerimizin anlattıklarına inanmak zorunda kaldım. İşçi kardeşlerimizin anlattıklarını burada yazıya dökmem benim için hem edep dışı bir durum hem de hayâ dışı bir davranış olacaktır. Üstelik bu tecavüzlerin aile dışından değil de aile içinden olması, hepten ürkütücü ve utanç verici bir durumdur.

Türk toplumunda genelde bu tür davranışları aile dışından kişiler yaptığında bu kişileri “sapık” diye isimlendiriyoruz. Ama bu işi aile içinden; baba, dede, kardeş, amca, dayı, enişte gibi kişiler yaptığında bunlara verilecek isim, herhalde bizim lügatlerimizde bulunmamaktadır.

Şimdi anne – babalara, büyüklerin dırdırını problem yapıp boşanan çiftlere sesleniyorum. İnsanoğlunun ayrı bir dünyası ve birbirinden farklı problemleri vardır. İlk eşinden ayrılıp da ikinci eşiyile çok mutlu olduğunu söyleyen kişilere rastladınız mı hiç? Ama “Keşke birinci evliliğimi yok yere yıkmasaydım.” diyene çok rastlamışsınızdır. İkinci evlilikler, berberinde yığınla problemi de getirmektedir. İkinci evliliklerini yapan çiftlerin kurduğu bir ailede yetişkin üvey kız ile yetişkin üvey delikanlının aynı evde yaşadığını düşünün. Üvey anne, üvey baba şokunu bir tarafa bırakalım, yetişkin bir kız çocuğu ile yetişkin bir oğlan evladının aynı evde kaldığını düşünün! Ondaki sonrasının hesabını artık kendiniz yapabilirsiniz.

İşte Almanya’da kardeşler arasında yaşanan çarpık ilişkilerin kaynağı ikinci, üçüncü ve nikâhsız evliliklerle ortaya çıkan bir durum olarak görülüyor. Dede, baba tacizine hiç girmiyorum. Artık onu da bütün değer yargılarını yitirmiş bir insanın hayvanca yaşaması

olarak değerlendiriyorum. Hayvanlar bile sanırım, domuzdan başka hiçbir hayvan, kan bağı olan yavrusuyla, anne veya babasıyla ilişkiye girmezmiş.

Sağlıklı bir toplum, sağlıklı bir aile üzerine kurulur

Unutmayalım ki elimizde beş tane top vardır. Bunlar:

- Sağlığımız,
- İffetimiz,
- İmanımız,
- Ailemiz,
- İşimiz

Ancak bunlardan sadece işimiz plastik toptur. Onunla işinize geldiği gibi oynayabilirsiniz. Ama diğerleri sırça topa benzer. Onlar elinizden düşerse çatlak yapılırsanız da çatlak belli olur. Eski haline gelmesi mümkün değildir.

İşte İslâmî değerlerden uzak yaşamının getirdiği bir aile dramı ve yaşanmış acı bir olay. Olayı anlatınca sanırım Alman aile yapısını daha iyi anlatmış olacağım.

Almanya ile temaslarım bin dokuz yüz seksen altı yılında Manisa Lisesi ile Almanya'nın Ingolstadt şehrindeki Apian Lisesi arasında kurduğum kardeş okul projesiyle başladı. O yıldan itibaren kesintisiz olarak devam etmektedir. Emekli olduktan sonra da tatillerde Türk çocuklarının dinî eğitimleri için gidip gelmekteyim.

Ingolstadt'da başka bir okulda görev yapan arkadaşım anlattı. Anlatacağım bu olay aynen vakidir. Bildiğiniz gibi bizde Alman usulü diye bir tabir vardır. Gerçekten bu durum Almanlarda aynen uygulanıyor. Eşiyle aynı lokantaya gidip hesabı ayrı ödedikleri bildiğimiz gerçekler arasındadır. Bizdeki gibi öğretmenler odasında veya kahvehanelerde birbirlerine çay, kahve söyleme adetleri yoktur. Orada herkes otomatik makineye parasını atar, kahvesini alır ve içer.

Alman öğretmenlerden biri bir gün, sevinçle öğretmenler odasına girer. “Bu gün herkese kahve söylemek istiyorum.” diye bağırır. Öğretmen arkadaşları merak içinde “Hayrola Hans, ne oldu? Piyangodan ikramiye mi çıktı?” diye sorduklarında Hans, “Hayır, ikramiye çıkmadı; ama babam öldü. Babamdan çok büyük miras kaldı.” diye cevap verir.

Aynı öğretmen ertesi sene üzgün bir şekilde öğretmenler odasına girer. Bir kenara çekilir, ağlamaklı bir vaziyette düşünmektedir. Arkadaşları Hans'a yine sorarlar: “Hayrola Hans, bu sefer ne oldu, neyin var?” dediklerinde Hans, köpeğinin öldüğünü ve onun için çok üzüldüğünü söyler.

Aile bağlarından yoksun fertlerin ne tür psikolojik travma içinde olduklarını daha fazla izah etmeye gerek var mı? Bilmiyorum.